sportul Magazin

CINCI ANI DE MUNCĂ RODNICĂ, SUB SOARELE TUNISIEI

Zilele trecute, pe adresa Consiliului Național de Educație Fizică și Sport, a sosit un plic oficial cu antetul Ambasadei Republicii Socialiste România din Tunis.

Înăuntru, o scrisoare dactilografiată:

„Vă informăm că în luna august 1971 a luat sfîrșit contractul tov. Firan Haralambie, care timp de cinci ani a funcționat în Tunisia în calitate de antrenor al echipei naționale de handbal și profesor de sport, pe baza acordului de cooperare tehnico-științifică dintre România și Tunisia.

Munca plină de abnegație și seriozitate pe care a depus-o tovarășul Firan Haralambie în toată această perioadă a avut ca efect, pe lingă perfecționarea sa în calitate de antrenor și profesor, și obținerea unor frumoase rezultate pe plan național și internațional de către echipa reprezentativă, rezultate atribuite cooperantului român atit de către responsabilii tunisieni cît și de presa de specialitate.

Din modul în care a știut tov. FIRAN HARALAMBIE să-și desfășoare activitatea, școala sportivă românească este cunoscută din ce în ce mai bine în Tunisia și în țările în care a susținut diverse meciuri".

Am căutat, apoi, într-un elegant album, plin de fotografii și tăieturi din ziare, temeiurile acestei calde recomandări oficiale.

MERCI, FIRAN !

Haralambi Firan quitte la Tunisie après un séjour de plusieurs années au cours desquelles il a servi le Handball tunisien comme entraîneur de l'équipe nationale. Les années ont passé mais l'auteur de ces lignes se souvient encore du jour où cet athlète compact au visage franc et ouvert se plaignait de n'avoir que peu à faire à Tunis où l'engouement laissait alors à désirer. Quelques mois après, Firan était appelé à remplacer son collègue Popa qui entraînait l'équipe nationale et les événements allaient démontrer que le second coach roumain était bel et bien l'oiseau rare que recherchait le hand-ball tunisien. Il devait insuffler à l'équipe nationale l'enthousiasme, confiance en ces [...] qui n'avait d'étranger que la nationalité et que nous avons vu pleurer à chaudes larmes lorsque l'équipe nationale tunisienne avait honoré son contrat face aux sélections d'autres pays.

Firan retourne à Bucarest où l'attend un poste important à l'université. Il laisse une partie de lui-même [...]

Merçi Firan! — titlul unui articol apărut în presa din Tunisia, la plecarea antrenorului român, care a pregătit echipa de handbal a acelei țări maghrebiene.

La 5 mai 1971, ziarul „La Presse" din Tunis înregistra comentariul din Alger al trimisului său special, Kamel Ghattas: **„Echipa de handbal a Tunisiei a cîștigat pentru a doua oară (primul în 1969) titlul de campioană a celor trei țări (Maroc, Tunisia și Algeria) chiar în centrul Marelui Maghreb. Ea recompensează luni și luni de răbdătoare pregătiri și încoronează activitatea antrenorului român H. Firan, care se află de cinci ani la conducerea tehnică a echipei naționale."**

„La Republique" din 5 mai relata următoarea impresionantă scenă:

„La sfîrșitul meciului, cu lacrimi de bucurie în ochi, jucătorii tunisieni s-au precipitat cu strigăte de „Vive la Roumanie" asupra antrenorului lor, românul Firan, și l-au purtat în triumf".

În salutul de despărțire, altă gazetă, „L'Action", își intitula articolul: „Merçi Firan!" Acest „mulțumesc" era adresat „antrenorului care a insuflat naționalei Tunisiei entuziasm și încredere în forțele ei, care a fost iubit și respectat de jucători și a făcut ca sportul nostru să-și cucerească titlurile de noblețe și să reușească un palmares extrem de elogios."

La plecarea antrenorului român, federațiile sportive din Tunisia au hotărît să solicite țării noastre mai mulți antrenori și profesori de educație fizică, cerînd ca un număr de studenți din Tunisia să fie primiți la noi, pentru a urma studii superioare sportive" — încheie adresa Ambasadei Republicii Socialiste România din Tunis.

D. MORARU-SLIVNA

Adevăruri

De formarea gustului pentru exercițiul fizic al tinerei generații nu răspunde doar profesorul de educație fizică, ci învățătorii și profesorii de toate specialitățile.

Indiferența și comoditatea față de exercițiul fizic nu poate fi topită decît de focul concentrat al tuturor educatorilor. Dar pentru a se ajunge aici, și educatorii trebuie educați în cultul exercițiilor fizice.

★

Recordurile există ca să fie bătute, chiar și numai pentru a afirma voința de neînfrînt a omului de a se depăși mereu și de a progresa în toate domeniile activității umane. De aceea nu este cazul să se întrebe de utilitatea unor sărituri de 9 metri, sau a ridicării unor haltere de 700 kg.

Picături

● Cînd un jucător de fotbal n-are spirit de echipă și joacă numai pentru el, ar trebui să fie înțeles și lăsat să se... joace singur.

● Lucruri oprite în viața obișnuită, sînt îngăduite în sport: sărirea gardurilor, călcarea gazonului, depășirea vitezei legale etc. etc.

● Jucătorul care crede că meciul se termină în minutul 89 și 59 de secunde nu știe încă ce-i fotbalul.

● E ușor să intri pe teren cu încrederea pe care o are Pele în măiestria lui, dar e greu să convingi și pe alții că o ai!

● O mie de driblinguri și de combinații nu fac cît un simplu șut la poartă.

Barbu ALEXANDRU

FRACUL ALB

O finală a Cupei Angliei, poate fi socotită prin tradițiile ei și atmosfera specifică, ceva demn de marile evenimente ale țării, în care s-a născut cel mai popular joc din lume. Unul din obiceiurile cu sfințenie respectate este acela de a se oferi cluburilor participante cîte 30.000 bilete pentru furtunoasele galerii ce urmează a se înfrunta în ziua meciului. Acestea sînt perfect organizate, dotate cu repertorii speciale de imnuri, chemări, coruri, etc., toate puse sub conducerea unui om îmbrăcat în frac alb.

Cînd după finala Arsenal — Liverpool, uralele s-au sfîrșit, arbitrul meciului, maghiarul Istvan Jolt, l-a întrebat pe omul în frac alb, rămas singur după ce condusese eforturile sonore a mii de oameni, acesta i-a spus: **„Conduc galeria de 26 de ani, dar nu mă întrebați care meci mi-a plăcut mai mult în acest răstimp, căci fiind atît de ocupat, n-am văzut prea bine nici unul".**

Necazurile unui arbitru de fotbal

Schiță umoristică de VLADIMIR KAȘAEV

Întîmplător am intrat în posesia unei scrisori trimise de un arbitru prietenului său. Ne-am hotărît s-o publicăm, considerînd că prezintă interes pentru cititorii noștri.

„Dragă Senia,

Îmi scrii că te roade la inimă invidia pentru rolul meu de arbitru, care îmi dă posibilitatea să alerg mult pe teren, ajutîndu-mă astfel la menținerea sănătății. Greșeală! Sînt mult mai predispus la un infarct, deoarece, pe lîngă alergătură, trec prin toate chinurile iadului și trebuie să fac tot felul de calcule complicate. Ca să pricepi mai bine afirmația mea, îți trimit o dare de seamă asupra meciului dintre echipele Zorile și Aurora, arbitrat de mine. Minutele 1 pînă la 5. Meciul se desfășoară în liniște. Nici una din porți nu e amenințată. De-ar continua tot așa...

Minutul 6. *Oaspeții — zoriștii — le-au marcat un gol gazdelor. Asta i-a necăjit rău de tot pe auroriști! Cumpănesc ce să fac. Să acord golul? I-ar nemulțumi pe spectatori. Duminica trecută, arbitrul Petrov a acordat un gol împotriva gazdelor și s-a întors acasă cu un camion, deoarece n-a mai găsit bilet la tren. Să nu acord golul? Ce mă fac dacă-mi vine rîndul să arbitrez pe terenul Zorilor? N-or să-mi ierte așa ceva.. Cumplită încurcătură!. Nu puteau trage pe lîngă poartă! Îmi calc pe inimă și arăt spre... arbitrul de margine. Trebuie să mă consult cu el, întrucît e vorba de o hotărîre gravă. Toți jucătorii mă conduc pînă la ajutorul meu.*

Minutul 10. *Continui să examinez situația, cu ajutorul meu. Cîntărim toate argumentele pro și contra, îi consultăm pe cei interesați.*

Minutul 15. *Luăm decizia să nu ne punem rău cu spectatorii și nu validăm golul. Acord ofsaid. Bineînțeles că zoriștii sînt nemulțumiți. În semn de protest, unul din ei scuipă stegulețul arbitrului de tușă. Îmi ies din sărite și dau să-l elimin de pe teren, dar apoi mă răzgîndesc. Dacă Zorile pierd meciul fără el?! O să ies eu vinovat. Nu, trebuie să fiu imparțial. Îi arăt cartonașul galben. Să nu uit să le dau și celorlalți un avertisment, ca să nu fie cu supărare.*

Minutul 23. *Iar am necazuri! Apărătorii de la Zorile l-au faultat în careu pe un atacant advers, proiectîndu-l în poartă, unde a aterizat în nas. Fără minge. Penalty clar. Însă cum n-am acordat golul la poarta cealaltă e echitabil să nu acord nici acum lovitura de pedeapsă. Astfel, toată lumea va fi mulțumită, iar eu nu voi influența rezultatul meciului. Mă uit la arbitrul de linie. El arată fault. După cum ne-am înțeles înaintea meciului, scutur din cap. Ajutorul meu își schimbă imediat părerea și indică aut. Scutur din nou capul. Ajutorul meu arată spre cer.*

Minutul 28. *Dau decizia: atac cu nasul asupra portarului. Degajare de la poartă. Acum sînt chit cu ambele echipe. Să nu uit de avertizarea unui jucător de la Zorile, pentru ca obiectivitatea să fie deplină. Fiindcă arbitrul Popov a dat în cursul unui meci avertisment unui singur jucător și pe urmă i-au ieșit tot felul de vorbe. Să pățesc și eu la fel?*

Minutul 34. *La optsprezece metri de poartă, un apărător zorist i-a pus piedică unui atacant advers, ba l-a și înghiontit zdravăn. O foarte bună ocazie să-i dau un avertisment. Dar cei de la Aurora execută foarte precis asemenea lovituri. Dacă marchează? Mă uit la arbitrul de tușă. Acesta se scărpina indiferent cu stegulețul în ureche. Le fac semn jucătorilor să continue jocul.*

Minutul 39. *Atacantul trîntit continuă să zacă pe jos. Pare că l-au atins binișor. Mă fac că nu-l văd, dar treaba începe să mă îngrijoreze.*

Minutul 44. *Mi s-a luat o piatră de pe inimă. Atacantul s-a ridicat și părăsește șchiopătînd terenul. Pentru orice eventualitate, îl bat în zeflemea pe umăr.*

Minutul 45. *Prima repriză s-a încheiat. Deocamdată, mențin scorul egal. De-aș reuși să-l păstrez așa pînă la capăt. Zero la zero e un scor ideal! Cel mai bun remediu împotriva infarctului.*

Minutul 48. *Un jucător zorist și-a ținut adversarul de chiloți. Nu-l pot fluiera, fiindcă acum e rîndul unei lovituri de pedeapsă la poarta cealaltă. Fac semn să se continue jocul.*

Minutul 55. *Încep să mă neliniștesc. Nu mi se ivește prilejul să dau avertismentul de compensație.*

Minutul 67. *Același apărător zorist îl faultează din nou pe același atacant aurorist. Dar acum, chiar la marginea careului mic. Nu e rău, pentru că am ocazia să scot cartonașul galben. Dar e penalty curat. Iarăși mă duc la ajutorul meu. Ne consultăm. Atacantul lovit zace în careul mic. Mă îndrept spre el împreună cu arbitrul de margine, îl apucăm de mîini și de picioare, îl scoatem de pe teren și-l culcăm pe iarbă. Jocul continuă.*

Minutul 82. *Trebuie să fiu extrem de vigilent în ultimele minute ca mingea să nu nimerească întîmplător în vreo poartă. Nu mai acord nici o lovitură de pedeapsă. Un apărător lovește cu capul un atacant. Fac semn cu mîna să se continue jocul.*

Minutul 85. *Un apărător lovește cu piciorul un atacant. Fac semn cu mîna.*

Minutul 89. *Un apărător lovește balonul cu mîna. Eu fac semn cu mîna.*

Minutul 90. *Ura! Zero la zero! M-am ținut bine. Îmi poate face cineva vreun reproș?*

Uite așa stau lucrurile, frate Senia! Iar tu mă invidiezi pentru viața mea sănătoasă. Nu, dragul meu, e foarte greu să arbitrezi obiectiv.

Te salută al tău prieten

Serghei"

Din partea autorului. Publicăm această scrisoare, numai din considerente umanitariste. Adresăm tuturor participanților la consfătuirea arbitrilor, care va avea loc peste cîteva zile, rugămintea fierbinte: „Tovarăși, stă în puterea voastră să cruțați sănătatea acestui om pe care probabil îl cunoașteți. Feriți-l de fotbal. Faceți-i semn cu mîna să iasă!"

În românește de DRAGOȘ VACARIUC

CĂSNICIA IDEALĂ...

Știați? Virginia Bonci și Șerban Ioan s-au căsătorit.

Printre planurile lor de viitor figurează, desigur, și realizarea unor performanțe cît mai bune la săritura în înălțime, probă în care s-au specializat atît unul, cît și celălalt.

Vineri, la Zagreb, sărind 2,14 m, Șerban Ioan s-a clasat pe primul loc la această probă, devenind deci campion balcanic. Evident, Virginia Bonci are o misiune mai grea, în cadrul întrecerilor balcanice, dar, desigur, va face totul pentru a obține un rezultat meritoriu, care să dovedească și sub acest aspect armonia tinerei căsnicii...

Foto: N. DRAGOȘ

„Nu cumva suporterii trăiesc mult mai intens victoria sau înfrîngerea decît înșiși fotbaliștii?"

Rînduri emoționante de la o suporteră dinamovistă

Bogata corespondență pe care o primim zilnic din partea cititorilor ziarului nostru ne relevă, nu de puține ori, puternice sentimente de dragoste și afecțiune față de un sportiv sau de o echipă. Dar una din scrisorile sosite la redacție, zilele trecute, de la Iași, întrece parcă, din acest punct de vedere, tot ceea ce ne-a fost dat să lecturăm pînă acum.

În fraze deosebit de calde și de vibrante, epistola conține, pe patru pagini frumos caligrafiate, o adevărată profesiune de credință la adresa echipei de fotbal Dinamo București. Și, ceea ce ni se pare cu atît mai remarcabil, frazele sînt așternute pe hîrtie de o reprezentantă a sexului frumos, Claudia Dinulescu.

„Vă scriu aceste rînduri — își începe suportera din Iași confesiunea — *mai puțin din propria mea voință și mai mult determinată de stările sufletești ce mă încearcă ori de cîte ori echipa preferată se află în momente ca acelea de duminică* (n.n. în meciul cu Steagul roșu). *Nici nu mi-am putut închipui prin ce voi trece... La scorul de 1—2 am refuzat să-l mai ascult pe Ion Ghițulescu la radio, preferînd să văd (la televizor) o repriză al cărei rezultat îl știam, decît să aud ce se întîmplă mai departe".*

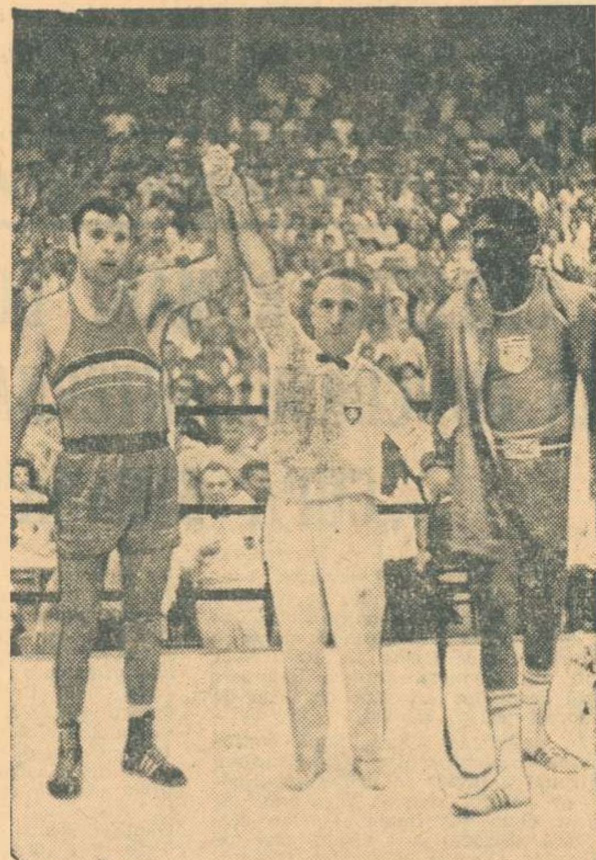
Recunoscînd, deci, stricta dependență existentă între rezultatele echipei favorite și propriile sale stări sufletești, cititoarea ieșeancă ajunge să se întrebe: „*Nu cumva suporterii trăiesc mult mai intens victoria sau înfrîngerea decît înșiși fotbaliștii?"* Reflecția tovarășei Dinulescu ni se pare întemeiată, căci cunoaștem și noi destule cazuri de jucători care rămîn nepăsători la ceea ce se întîmplă cu echipele lor.

Lăsînd, însă, deoparte chestiunea reacțiilor pe care le au sau nu jucătorii în fața succeselor și a eșecurilor, cititoarea noastră ține să conchidă: „*Chiar dacă în etapa trecută n-a fost decît 2—2 și nimeni nu i-a prea lăudat pentru joc pe favoriții mei, aș vrea să știe și ei că voi continua să am o nesfîrșită încredere în posibilitățile lor, că voi fi duminică în tribună, orice s-ar întîmpla, că sînt hotărîtă să fiu, la meciul cu „Poli", al 12-lea jucător al echipei... Voi fi, poate, singura suporteră de pe stadion a dinamoviștilor bucureșteni, dar îi voi încuraja cu ardoare, mai ales în momentele grele".*

Reproducînd, pe larg, pasaje din scrisoarea primită, n-o facem numai pentru motivul că ne-a impresionat sinceritatea și înflăcărarea semnatarei (sentimente ce sînt, firește, proprii marii majorități a suporterilor echipelor noastre de fotbal, chiar dacă ele nu sînt așternute totdeauna pe hîrtie), ci mai mult în ideea de a reaminti tuturor jucătorilor noștri fruntași cît de puternic se poate manifesta această afecțiune față de ei, și cît de mari le sînt obligațiile (adeseori uitate sau ignorate) vis-a-vis de imensa masă a celor ce cred în ei și îi îndrăgesc. Un nou îndemn, așadar, la reflecție din partea lor.

Constantin FIRĂNESCU

DE LA JACK JOHNSON LA RON LYLE

„Învingător... Ion Alexe!" Iată o imagine, de la primul meci de box dintre echipele României și S.U.A., disputat anul trecut, în București. Sperăm că și din S.U.A. ne va sosi o fotografie identică...

Foto: N. DRAGOȘ

Meciurile de box româno-americane nu au o tradiție prea bogată, chiar dacă am face un efort arhivistic pentru a scoate la iveală turneul de început de secol al lui **Jack Johnson** la București, sau romanticele apariții pe ringurile yankee ale pugilistului-violonist **Milică** (zis „Milou") **Theodorescu,** sau expedițiile crîncene peste Ocean ale marelui boxer care a fost **Aurel Toma.**

Întîlnirea intertări de anul trecut încerca să stabilească un capăt de obișnuință în relațiile dintre pugiliștii amatori români și americani. Turneul echipei României în Statele Unite, zilele acestea, consolidează acest început.

Dar fără a avea un caracter de permanență, contactele întîmplătoare ale boxerilor din cele două țări marchează palmaresul fiecărei ediții a Jocurilor Olimpice începînd din 1952. Mai mult decît atît, dacă astăzi cineva ar vrea să desemneze pe cel mai bun boxer profesionist american la toate categoriile, ar putea s-o facă trecîndu-i pe pretendenți prin testul confruntărilor cu... boxerii români! Firește că aceasta este o glumă, dar nu lipsită de oarecare temei.

Să ne explicăm. În 1952, la Helsinki, Floyd Patterson devenea campion olimpic la categoria mijlocie învingînd în finală pe **Vasile Tiță.** Peste 4 ani, la Melbourne, **George Boyd** cîștiga laurii olimpici la categoria semigrea dispunînd, tot în finală, de **Gheorghe Negrea.** În 1960, la Roma, mijlociul **E. Crook** îl elimina în semifinale pe **Ion Monea.** În 1968, la Ciudad de Mexico, înainte de a deveni campion olimpic la categoria grea, **George Foreman** învingea în sferturile de finală pe **Ion Alexe.** Același **Alexe** care l-a învins la puncte, anul trecut, la București, pe **Ron Lyle,** ultima speranță a boxului profesionist american, „stînca din Colorado". Numai jocul sorților a împiedicat pe **Gheorghe Negrea** să-l întîlnească pe **Cassius Clay** în sferturile de finală de la Roma (1960), sau pe **Vasile Mariuțan** să încrucișeze mănușile cu **Joe Frazier** la Tokio, tot în sferturi.

Recapitulînd, vedem că de fapt am trecut în revistă majoritatea favoriților lui **Nat Fleisher** în clasamentele mondiale ale celor mai buni profesioniști la categoria grea.

Au mai fost, firește, și alte întîlniri olimpice româno-americane. Musca **Mircea Dobrescu,** de pildă, a dat de două ori la rînd peste concurentul yankeu: în 1952, la Helsinki, el a fost eliminat în sferturile de finală de campionul olimpic **N. Brooks,** iar peste 4 ani, la Melbourne, s-a revanșat eliminîndu-l, la rîndu-i, tot în sferturi, pe americanul **R. Perez.** Să mai amintim, printre celelalte întîlniri: în 1952, pana **E. Brown** b.p. **G. Ilie** în turul II; în 1964, la Tokio, în același tur, regretatul **N. Puiu** învinge la puncte pe cocoșul **L. Johnson**; în 1968, la Mexico, cocoșul **N. Giju** b.p. **Goss** în turul doi, în timp ce semiușorul **C. Cuțov** este învins în semifinale de campionul olimpic **R. Harris.**

Evocarea aceasta nu poate fi încheiată fără a se aminti că anul trecut, la București, echipa României învingea echipa Statelor Unite cu 9-2 și că rezultatul acesta nu va fi prea ușor de repetat în noua confruntare, de astă dată peste Ocean.

(vib)

IN STRUNGA DRACULUI

Din nou singur pe coastă. Plecase în zori să mai vadă o dată spinarea alungită a Vînătorii lui Buteanu. Se despărțea cu greu. Pășea îngîndurat, cu ochii pironiți pe firul potecii. Sprijinit în alpenstock, măsura adîncimea văilor. Saluta, cu mîna la pălăria plină de insigne, zborul lin al vulturilor sau nemișcarea vreunei ciute.

Trecînd brîna Lăițelor se opri ca și altădată. De mult escaladase Dolomiții. Acum, la zenitul vieții... Lăițele, avînd partener de coardă un tînăr brazilian. Se aplecă ușor în gol. Recunoștea fiecare fisură. I se părea că zărește încă locul unde bătuse ultimul piton. Își potrivi rucksacul. Mîngîie fără să vrea firul scurt al ierbii. Înlătură tulburarea ivită pe neașteptate prin gestul său de totdeauna. Sus, în poarta Călțunului, se lăsă ajuns.

— Spre Negoiul?
— Da.
— Prin Strunga Doamnei?
— Nu, a Dracului.
— Păcat!
— De ce?
— Noi mergem prin strunga Ciobanului. Mai lung dar mai sigur.
— Cum doriți. Și padre Herbert zîmbi, apoi urcă cu nădejde. Cablul era rupt pe porțiuni mari și dificile.

„Poate au făcut bine că nu au venit", murmură sprijinindu-se de stînci. Atent, cu toate simțurile încordate, se strecura prin stîncăraia din horn. Învălmășeala bolovanilor așezați la întîmplare în culoarul îngust și vertical i-a atras ciudata denumire. Undeva, pe la mijlocul strungii, auzi un zgomot ușor. Se opri. Vine cineva. Om sau ciută?! Ridică ochii... și padre Herbert se sprijini uimit de peretele hornului. Fără să vrea începu un scurt rozariu imperceptibil care se pierdea în frînturi nerostite. Picături izvorîte brusc brobonau fruntea cutată adînc. Mîna sprijinită de stîncă tremura, apoi se crispă înciudat.

— Bună ziua!
— Diavolul?
— Nu!

În fața lui se opri un tînăr în frac și pantofi de lac. Închise umbrela neagră pe care o ținuse deschisă ca o parașută. Își scoase jobenul și mănușile de un alb îndoielnic. Apoi din buzunar o agendă și un stilou.

— Scuzați, domnule, vă inoportunez?
— Dumneata nu crezi?
— Încă o dată iertare. Vă rămîn îndatorat dacă aș putea avea adresa și numele dumneavoastră.
— La ce ți-ar folosi?
— Un simplu control că am trecut pe aici.
— Mai este nevoie? Își vor aminti negreșit și pietrele și haurile, iar ciutele se vor mira o viață-ntreagă.
— Nu asta urmăresc.
— Nu-mi pasă ce țintă ai.
— Vă rog să mă-nțelegeți domnule. Nu sînt o arătare sau duh rău. Vin de la nunta unui prieten. Pariul că voi trece creasta Făgărașului în costumul acesta trebuie să-l cîștig.
— Ești sigur că așa stau lucrurile, fiule?
— Eu nu mă îndoiesc. Uitați-vă la pantofii mei cum au ajuns.
— Văd. Nebuniile tinereții! Dă-mi tocul să-ți scriu.

S-au despărțit privindu-se în ochi. Și-au strîns mîna rîzînd ca de o glumă făcută împreună. Și padre Herbert urcă acum mai sprinten. Ajuns sus, privirea-i alunecă în adîncimea hornului. Sărind din piatră în piatră la adăpostul umbrelei deschise, tînărul cobora. Silueta neagră, duh al luminii, își împlinea făgăduiala.

Înveselit, padre Herbert salută cu gestul său obișnuit, dar nimeni nu-i răspunse.

Ce poznă reușită!

A. GHEORGHIU

?!?

SECȚIA DE RUGBI

Desen de Virgil TOMULEȚ

Răspunde Ion Poștașu

MEMBRELE ECHIPEI DE HANDBAL „TINERETEA", COMUNA FIERBINȚI, SELARU, JUDEȚUL DÎMBOVIȚA. Am citit cu viu interes cele 6 pagini ale scrisorii dv. Șase, fiindcă așa cum v-ați propus, ați intrat direct în subiect! Ne-a impresionat dragostea dv. pentru sport și ne-au bucurat succesele repurtate pînă acum. Primele necazuri, primele decepții nu trebuie să vă spulbere elanul. Evident, un arbitraj părtinitor nu poate decît să umple de amărăciune sufletele unor sportive, mai ales dacă sînt și foarte tinere. **„Noi, datorită distanței, a lipsei de fonduri, nu avem posibilitatea să participăm la toate competițiile, iar atunci cînd ajungem, ba nu se respectă regulamentul, ba n-avem adversari, ba... ce să mai vorbim. Să ne lăsăm de sport / ar fi un necaz și mai mare /, sau să ne ambiționăm și mai mult?"** Nu mai încape îndoială că ați și ales a doua alternativă!

ION FABIAN, GALAȚI. „M-ar interesa cît mai multe amănunte în legătură cu finala Cupei Davis, ce se va disputa în octombrie, la Charlotte". Eu cred că v-ați mulțumi cu un singur amănunt, dacă acesta ar fi rezultatul meciului! Dar, trebuie să-l așteptăm împreună. Vom publica, însă, între timp, aici și în celelalte pagini ale ziarului nostru, o serie de materiale — reportaje și documentare — legate de Cupa Davis.

NELU QUINTUS, PLOIEȘTI. Un catren pentru Năstase și Țiriac, care ne-au adus calificarea în finala Cupei Davis:

Cînd jucați atît de bine,
Doar atît pot să vă spun:
La „serviciul" vostru bun,
Vă lipsește-o... Salatieră!

GHEORGHE BALTĂLUNGĂ, COMUNA RADOMIREȘTI. Înainte de a veni la Rapid, Angelescu a jucat la Universitatea Cluj.

V. ȚEPELUȘ, BUCUREȘTI. Aveți umor. Ce-ar fi însă, să puneți capăt duelurilor epigramistice, îndreptîndu-vă versul și poanta spre teme de un interes general? În speranța că o veți face, vă urez succes!

MARIN CAZACU, COMUNA BOGATI. Nu sînteți de acord cu cele citite într-un material documentar, și anume că în meciul cu Portugalia, din preliminariile campionatului mondial, disputat la Lisabona și încheiat cu scorul de 3—0 pentru portughezi, poarta noastră a fost apărată doar

de Coman. Împotrivirea dv. este justificată, întrucît, la scorul de 0—2, Coman a fost schimbat cu Gornea. Autorul documentarului, Ioan Chirilă, vă cere scuze pentru omisiunea făcută, în fuga condeiului. Poanta este că Ioan Chirilă, spre deosebire de dv., a și asistat la acest meci. Cu atît mai meritorie este... victoria dv!

C. NASIE, IAȘI. Nu știu dacă v-am descifrat exact numele. Dar, mai importante sînt răspunsurile pe care le așteptați. 1. N. Cursaru este un bun arbitru. Cînd a greșit, a... plătit, cum s-a întîmplat după meciul Steaua — Politehnica Iași. Dv. ca ieșean, încă îi purtați pică pentru greșelile comise atunci, în dauna echipei dv. favorite. Dar, cine n-a greșit în domeniul lui de activitate? Dv., nu? 2. **„S-a creat impresia că, dacă nu joci la o echipă din București, nu vezi naționala".** Dacă ar fi o simplă impresie, încă ar fi bine. Dar, din păcate, este și mult adevăr în ceea ce spuneți dv. Există explicații pentru această stare de lucruri, dar ele nu constituie, în același timp și scuze.

T. FILIPIDESCU, BUCUREȘTI. O epigramă, adresată unor fotbaliști care ratează pînă și loviturile de la 11 metri:

M-am gîndit: e poarta mică
(Șapte metri. Puțin, zău!)
Lor le-ar trebui o poartă
Ca de-aici pînă la... Buzău!

Ilustrații: N. CLAUDIU